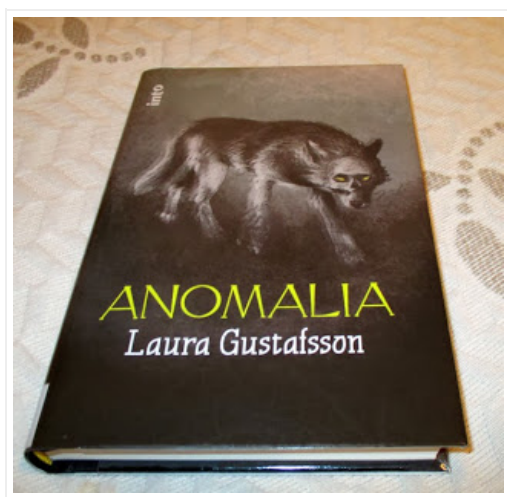

Marjatan kirjaelämyksiä ja ajatuksia

Olen eläkkeellä oleva englannin opettaja. Kirjat ovat minulle tärkeintä elämässä muutamien rakkaiden ihmissuhteiden ohella. Toivon että blogini herättää kiinnostusta.

sunnuntai 29. joulukuuta 2013

Laura Gustafsson, Anomalia (2013)

Ensimmäiset ajatukset Anomalian luettuani: Voi, miten tärkeä kirja. Voi, miten vaikuttava ja vahva kirja. Tämä on jotain ihan uutta!

Tunne kirjan luettuani: suru. Miten me ihmiset olemme tällaisia, alistamme muita lajeja ja lajitovereitamme? Pahoinpidellyn Baby P:n tarinaa lukiessani voin huonosti sekä fyysisesti että psyykkisesti. Kuka on sanonut, että nykyään ei enää kirjoiteta vaikuttavia kirjoja!

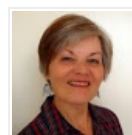
Gustafssonin ensimmäinen romaani **Huorasatu** (2011) oli myös uutta luova teos. Siinä oli monikerroksisuutta ja iloittelevaa karnevalistisuutta. Minulle Huorasatu kertoo uudenlaisesta feminismistä, josta tosikkous on kaukana. **Anomalia** kertoo ihmisen julmuudesta ja on Huorasatua vakavampi puheenvuoro. Se on puheenvuoro pahuudesta.

Anomaliassa on kolme tarinaa.

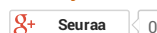
"Baby P:n kirja" kertoo tositapaukseen perustuen englantilaisen puolitoistavuotiaan pojan, Peter Connellyn, kuolemaan johtaneesta pahoinpitelystä. Gustafsson näyttää perheen kaoottisen arjen, muodolliset sosiaalivirkailijoiden käynnit ja lääkäreiden välinpitämättömyyden. Hän muuttaa kohuotsikoiden kertoman niin konkreettiseksi, että lukijan on pakko nähdä tilanne. Tulee myös vihainen ja voimaton olo. Miten voi olla, että auttajien joukko toimii huonommin kuin yksi ainoa tehtävänsä paneutunut, vastuullinen ihminen voisi sen tehdä! Miten voi olla, että joku iso ihminen erkaantuu niin kauas normaaliudesta, että kiduttaa avutonta, puhekyvytöntä vauvaa.

Intialaisista susien kasvattityttäristä Amalasta ja Kamalasta kerrotaan useammassa luvussa. Pastori Joseph Singh on pyydystänyt "kummitukset" metsästä tarkoituksenaan sivistää heidät. Hän kyllästyy pian kasvatteihinsa, koska nämä eivät kehity hänen toivomallaan tavalla ja antaa Kamalan, joka sitkeämpänä on pysynyt elossa, mielisairaalaan Lontooseen. Sieltä hänet sitten täysi-ikäisenä vapautetaan. Mihin? Sitä on vaikea tietää.

Tietoja minusta

Marjatta Mentula

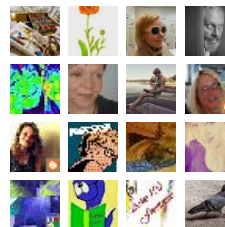
Tarkastele profiilia

Lukijat

Liity tähän sivustoon

Google-käyttäjäraati

Jäsenet (91) [Lisää »](#)

Oletko jo jäsen? [Kirjautu sisään](#)

Blogiarkisto

- ▶ 2015 (3)
- ▶ 2014 (93)
- ▼ 2013 (95)
 - ▼ joulukuu (7)
 - [Bloggaamisesta, kevyesti ...](#)
 - Laura Gustafsson, Anomalia (2013)
 - [Joulua juhlimaan ...](#)
 - [Taide-elämyksiä: Wardia, Tukiaisen pikkutyttöjä ja...](#)
 - [Anna-Leena Härkönen, Sopan syvin olemus \(2002\), ha...](#)
 - [Linda Boström Knausgård, Helioskatastrofi \(2013\), ...](#)
 - [Patrick McCabe, Pikku teurastaja, lukupiiri kotona...](#)
- ▶ marraskuu (9)
- ▶ lokakuu (9)
- ▶ syyskuu (10)
- ▶ elokuu (14)
- ▶ heinäkuu (13)
- ▶ kesäkuu (8)
- ▶ toukokuu (9)

Kolmas tarina kertoo suomalaisesta lentoemännästä, joka tekee suunnitelman ja lähtee synnyttämään ei-toivotun, vammaisen lapsensa erämaamökkiin Lappiin. Hänellä on mökkiseurana toinen nisäkäs, paimenkoiraemo, joka synnyttää samaan aikaan kolme pentua.

Niin pieni.

En tiedä, miten kauan se on ollut siinä. Ehkä sekunnin. Ehkä puoli tuntia. Pyyhin sen kasvot, suun ja sieraimet. Sidon napanuoran. Kädet tärisevät. Koira nyökkää.

En halua ottaa sitä syliin. Jotain peruuttamatonta voisi tapahtua.

....

On huojentunut olo. Jotenkin kevyt. Minä elän.

Sitten tulee uusi supistus. Putoan kyljelleni. Täytyy ponnistaa ulos kaikki ylijäämä. Sitä on saman verran kuin lasta, ehkä enemmän. Kaikki, mitä sisällä kasvoi, tulee ulos. Koko sikiön ekosysteemi, koko maailma sellaisena kuin se sen tunsu.

Ihmeellistä. Ei niinkään kuvottavaa kuin ihmeellistä.

Nostan otusta varovasti. Vien sen koiralle. Koira liikauttaa takajalkaa, tekee tilaa viimeiselle pennulle.

Anomalian seitsemän osaa ovat tyyllisesti erilaisia. Ensimmäinen osa, esipuhe "Korkea veisu" on Ludvig Wittgenstein -parodia. *Vain sillä on arvoa, minkä voi ihmisten kielellä sanoa.* Siitäkö olisi vaiettava, mistä ei voi puhua? Tarinoiden uhrit eivät voineet puolustaa itseään puhumalla, kyllä toisten on se tehtävä! "Vauvaevankeliumi" on puhutteleva essee. Suurin osa proosatekstistä on fiktiivistä. Yksi osa on näytelmän muodossa. Viimeisessä osassa "Ilmesty" taivaalliset sotajoukot kaappaavat Intiaan matkalla olevan koneen, jossa on mukana uuden henkilöllisyyden saanut hirviöaiti Connely ja muita kirjan henkilöitä, myös Kamala matkallaan vapauteen. Kaappaajina on pahoinpideltyjen lasten armeija, joiden nimet ja kaamean kohtalon kirjailija luetteloi. Koneen räjähtämistä seuraa etäältä suomalaisessa metsässä elävä lauma, jonka pieninkin jäsen ottaa jo juoksuaskelia, nelinkontin. Kaunis apokalyptinen loppu. Missä viime aikoina lukemassani ja pitämässäni olikaan samantyylinen loppukohtaus? Linda Boström-Knausgårdin Helioskatastrofissa.

Kiitossanoissaan Gustafsson mainitsee mm. Leena Krohnin ja toteaa, että hänen teostensa vaikutus näkyy tässä kirjassa. Totta! Gustafsson on moninainen. Hänen tyyliinsä saattaa pelkistyä myöhemmin, mutta minun makuuni se on kyllä hieno juuri tällaisena, kokeilevana ja runsaana.

Paitsi romaaneja Gustafsson on kirjoittanut kuunnelman ja kolme näytelmää. Hänellä oli juuri joulun alla yhdessä kuvataiteilija Terike Haapojan kanssa **Naudan Historian Museo** -näyttely Kaapelitehtaalla Helsingissä. Se jäi minulta näkemättä, mitä harmittelen. Mutta ei hätää. Naisilla on suunnitteilla valtava tieteellistaiteellinen hanke eri lajien historiasta, **Toisten Historia**, johon he ovat mm. suunnitelleet näyttelyä, jossa huone huoneelta avautuisi aina uuden lajin historia. Toivottavasti tämä toteutuu. On upeata, että joukossamme on tällaisia ihmisnaaraita, joilla on missio näyttää elämän anomalia ja nostaa esiin meille kipeitä asioita.

Lähetänyt [Marjatta Mentula](#) klo 9.41

 Suosittele tätä Googlessa

9 kommenttia:

Pihinen 29. joulukuuta 2013 9.52

Anomalia oli minustakin vaikuttava eikä päästännyt lukijaansaankaan karkuun vastuusta. Huorasatu on lukulistallani, pitää yrittää sen pariin piakkoin. Minuakin harmitti kun en ehtinyt tutustumaan tuohon näyttelyyn naudan historasta. Se oli esillä niin vähän aikaa. Jään odottamaan Toisten Historiaa.

Vastaa

Vastaukset

Marjatta Mentula 29. joulukuuta 2013 12.37

Joo, ei päässyt lukija vastuusta. Vauvaevankeliumi-luku vaatii useamman lukemisen. Siinähan Gustafsson puhuu mm. hiljaisesta hyväksymisestä ja katseen kääntämisestä pois epämiellyttävistä asioista. "Jos ihminen löytää

- ▶ huhtikuu (5)
- ▶ maaliskuu (11)

Seuraamiani blogeja

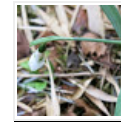
Korun aika

Korukirja: Jodi Bombardier - Hienoisimmat metallilankakorut

3 tuntia sitten

dit un dat sitä sun tätä

Yksinäinen

3 tuntia sitten

Minäkö keski-ikäinen?

Kivien art of nature, kauneutta Baltian marjoista

5 tuntia sitten

There's no such thing as too many books

Nuoren opettajattaren varaventtiili, Hilja

Valtonen

6 tuntia sitten

TÄMÄN KYLÄN HOMOPOIKA

Totuus Sebastian Tynkkösestä

6 tuntia sitten

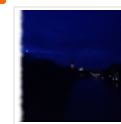
P. S. Rakastan kirjoja

Toni Morrison: Koti

6 tuntia sitten

Anna minun lukea enemmän

Olipa kerran kaksivuotias kirjablogi

7 tuntia sitten

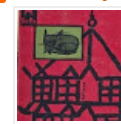
Morren maailma

Pieni puhadus e-kirjojen puolesta

8 tuntia sitten

Jokken kirjanurkka

Robert van Gulik

Kummitusluostari

moraaliset velvoitteensa vain lakikirjasta, häneltä puuttuvat rakkaus, mielikuvitus ja tahto." Tiedän tekeväni juuri näin, en esim. uskalla kunnolla ajatella lihansyöntiäni. Minua vaivaa G:n lause "Se, jonka vatsassa hajoaa tapettu eläin, ei ole parempi kuin se, joka sallii vauvan kuolla." Näin kirjistetysti se on sanottava, koska minä jästipää en vähästä hätkähdä.

Vastaa

Jokke 29. joulukuuta 2013 11.36

Vaikuttava kirja, pitäisi luultavasti lukea.

Vastaa

Vastaukset

Marjatta Mentula 29. joulukuuta 2013 12.45

Kyllä, vaikuttava ja kaunis, rikas, monenlainen. Teki niin mieleni laittaa postaukseen enemmän sitaatteja. Vauvaevankeliumissa G kirjoittaa vauvan erittämistä sulotuoksusta, joka pitää tämän elossa. "Rakkaus on vauvan toinen kohtu." Luepas!

Vastaa

Elina / Luettua elämää 29. joulukuuta 2013 21.08

Hui! Uskaltaisiko tätä lukea? Olo on kymmenkuisen vauvan äitinä melko eläimellinen. Pahoinpidely puolitoistavuotias ja pahoinpideltyjen lasten armeija taitavat olla liikaa. Mielenkiintoisen kuuloinen kirja, mutta hurjalta vaikuttaa.

Vastaa

Vastaukset

Marjatta Mentula 29. joulukuuta 2013 21.43

On se kyllä hurja! Toisaalta teidän vauvalla on vauvan tuoksu tallella eikä peittyneenä lian alle, joten varmaan kestäisit. Toisaalta, niihin tämä ei vaikuta, joihin todella pitäisi. Lapsivainajien armeijaan kuuluu myös tämä suomalainen Eerika Tarkki prinsessakruunu päähän painuneena. Muistathan tapauksen. Naapurit eivät puuttuneet, vaikka lasta juoksutettiin kylmällä ympäri taloa ja viranomaisportaissa ei välitetty lukuisista pahoinpitelyilmoituksista.

Elina / Luettua elämää 31. joulukuuta 2013 23.37

En muista Eerikan tarinaa erikseen, mutta kaikki uutisoinnit saavat voimaan pahoin - ja niitä on riittänyt aivan liikaa. Kunpa jotenkin pystyisi parantamaan maailmaa.

Hyvää uutta vuotta, Marjatta!

Vastaa

Elegia 30. joulukuuta 2013 6.56

Vaikuttaa vahvalta ja monitasoiselta kirjalta. Kiinnostaa kovastikin minua tämä, toisin kuin se huorasatu (jota sitäköön en ole lukenut). Täytynee hommata käsiin.

Vastaa

Vastaukset

Marjatta Mentula 30. joulukuuta 2013 8.09

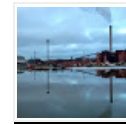
Kyllä tämä on painavampi kirja kuin Huorasatu. Ja monitasoinen, totta. Koko ajan tulee nyt jälkeensä mieleeni uusia näkökulmia, joista kirjaa voisi tarkastella.

Vastaa

8 tuntia sitten

Mummin matkassa

Suvilahti

9 tuntia sitten

[Näytä kaikki](#)